

ת"פ 22865/02/17 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רמלה נגד שחר מודן

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 22865-02-17 מדינת ישראל נ' מודן
בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רמלה באמצעות ב"כ עוה"ד מעין
דואק

המאשימה

נגד

שחר מודן באמצעות ב"כ עוה"ד שירן ברגמן

הנאשם

הכרעת - דין

אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מן המיוחס לו בכתב-האישום.

א. כתב-האישום וזירת המחלוקת:

כתב-האישום מייחס לנאשם עבירה של **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

נטען, כי בתאריך 16.11.15, על רקע הסכסוך האזרחי המתואר בחלק הכללי, שהו הנאשם והמתלונן, יחד עם אחרים, באולם כב' השופטת שרון גלר בבית-משפט השלום בתל-אביב-יפו במסגרת דיון בהליך המתנהל.

בשלב המתואר בעובדות, נטל הנאשם את הטלפון הסלולארי של אחיו וחייג למוקד 100 של משטרת ישראל, חרף בקשת כב' השופטת שיחדל ממעשיו.

בשיחה למוקד 100 אמר הנאשם למוקדנית שענתה לו: "יש פה שופטת בשם שרון גלר, אני נותן לכם 10 דקות לבוא לפה או שאני מצית את עצמי מול השופטת. אתם תבואו ותחקרו את כל הפרשה. בית המשפט רקוב מהיסוד

עמוד 1

שלו...שופטים ארורים שמטים משפט ורוצחים את ציבור מדינת ישראל, נותן לכם...נשאר לכם 8 דקות או שאני מצית את עצמי מול השופט".

השופטת הזעיקה מאבטחים ונטען שבעוד ממתינים לבואם, "התנפל הנאשם על המתלונן, הכה באמצעות אגרופיו בראשו של המתלונן, בעט בפלג גופו התחתון והפילו על הספסל שהיה בסמוך".

תשומת הלב כבר עתה, שכתב-האישום אינו מייחס לנאשם עבירה הנוגעת לעובדות דלעיל, למעט עובדה מספר 4 ובה הטענה בדבר תקיפת המתלונן ועובדה זו היא שעומדת במוקד הדיון שבפניי.

ודוק: המאשימה ייחס לנאשם מעשה אלימות שהתבטא במכות אגרופי "אגרופיו" ובעיטות.

הנאשם פרש זירת מחלוקת שלפיה הוא אכן התקשר למוקד 100 ואמר את הדברים המפורטים, אולם הוא לא תקף את המתלונן כפי הטענה.

לדבריו, יתכן, שכאשר עזב את האולם החוצה נגע בו בלא כוונה, אולם לא כפי שהלה תיאר, לא תקף אותו באגרופיו ולא בעט בו.

ב. דיון:

(1). עדות המתלונן גיל בנימיני:

סיפר כי במסגרת תפקידו כסמנכ"ל כספים בחברת "וואלה" ונוכח העובדה שהתחום המדובר במשפט היה באחריותו, הוא שהה באולם בית-המשפט (עמוד 12 שורה 23 והלאה).

בשלב מסוים, הנאשם חייג באמצעות הטלפון הסלולארי שלו "על ספיקר" למוקד 100 של המשטרה ואמר שהוא יצית את עצמו, תוך כדי שהשופטת מבקשת ממנו שיחדל ממעשיו (עמוד 12 שורה 29 והלאה).

המתלונן ישב על ספסל באולם ובשלב מסוים הנאשם "הוא קפץ עלי, עם הידיים, הוריד לי כמה אגרופים (מניף את שתי הידיים מעל הכתפיים לתנועת אגרופי קדימה) פגע לי בראש, נתן לי גם מספר בעיטות, כשהוא קפץ עלי כבר קמתי ואז זה פגע לי בראש, נתן לי כמה בעיטות רגליים, ניסיתי לעצור אותו, פגעתי בספסל שלפני וחטפתי מכה יבשה כואבת בברך, השופטת הזמינה מאבטחים, כשהתחיל כל האירוע עם הטלפון עוד לפני שהוא קפץ הוזמנו מאבטחים לאולם ותוך כדי זה שהוא קופץ עלי ומתחיל להכות המאבטחים הגיעו וזה נגמר אחרי כמה שניות, 10, 20 שניות נגמר האירוע הזה, המאבטחים הוציאו אותו" (עמוד 13 שורה 1 והלאה).

עמוד 2

העד ציין, כי כל אותה עת הייתה "השופטת באולם והיא גם ציינה את זה" (עמוד 13 שורה 7).

לדבריו, "השופטת בוודאות הייתה עדה לאלימות..." (עמוד 13 שורה 25). כאשר הופגש עם גרסת השופטת בהודעתה שלפיה לא תארה את התקיפה כפי שמסר השיב: "יכול להיות שהייתה בזווית או הסתכלה למטה..." (עמוד 15 שורה 8).

המשיך וסיפר כי הנאשם המשיך להשמיע כלפיו התבטאויות לא נעימות וכיו"ב ובכללן איומים (עמוד 15 שורה 22 והלאה)..

עקב התקיפה נגרמו לו "מכות יבשות" (עמוד 13 שורה 12).

עוד לדבריו, מלבד השופטת אשר הייתה עדה לאירוע האלימות ראו את האלימות "מעל עשרה אנשים מתוך בית המשפט" (עמוד 13 שורה 15 + עמוד 16 שורה 27).

עד נוסף אשר לטענתו ראה את האלימות הוא גלעד וקסלמן. נטען כלפיו שאותו אדם מתאר אלימות שונה - אגרוף או שניים ולא בעיטות ותגובות: "הוא לא ראה ואני כן. גם הרגשתי" (עמוד 15 שורה 14).

דחה את טענת הנאשם, כי לא תקף אותו, אך יתכן שעבר דרכו ונגע בו בלא משים, גם משום שהעד כלל לא היה בדרכו של הנאשם החוצה מן האולם (עמוד 13 שורה 18, עמוד 18 שורה 2).

נטען כלפיו כיצד זה לא הותירו אגרופיו של הנאשם סימני חבלה על גופו ותשובתו הייתה: "הרגשתי אגרופים במרכז הראש, לא היו סימנים". הבעיטות שלו כנראה לא היו מספיק חזקות כדי להשאיר סימנים" (עמוד 15 שורה 17).

טען שהנאשם הוצא מהאולם בידי מאבטחים תוך כדי שהוא משתולל: "...הם באו, תפסו אותו והוציאו אותו. אני לא יודע מי הם שני המאבטחים, היו שניים שהוציאו אותו, יכול להיות שחלק מהשוטרים שהוציאו אותו כן חוו כוח, חלק כן, לא יודע...מה שאני ראיתי, זה שהוא היה מאוד נסער, השתולל, באו והוציאו אותו החוצה...השתולל, באו תפסו אותו...אני זוכר שהפעילו כוח כדי להוציא אותו..." (עמוד 16 שורה 15 והלאה).

לאחר מכן, הדיון המשיך בהחלטת השופטת, לא ביקש הפסקה כדי לשטוף את פניו או להתארגן (עמוד 17 שורה 2).

הוא והעד גלעד וקסלמן הלכו יחד אל תחנת המשטרה - אישר ששוחחו על האירוע (עמוד 17 שורה 12).

טען שהנאשם ביצע מעשה רמייה נגד חברת "וולאה", אך בחר שלא להגיש תלונה ביחס למרמה (עמוד 17 שורה 20).

והלאה).

לא הוגשה כל תעודה רפואית התומכת ברצף כזה של אלימות.

לאחר ששקלתי את עדותו של המתלונן באורח בלתי אמצעי, השוויתי אותה ליתרת העדויות והראיות שהוגשו, באתי למסקנה כי נותר ספק שמא תיאר את ההתרחשויות תוך העצמתה, באופן שאינו מאפשר לאמץ אותה, כנדרש בפלילים, כבסיס לקביעת ממצאי עובדה.

להלן יתרת הראיות:

(2). העדה דנה קאשי:

סיפרה כי נכחה בדיון המדובר בבית-המשפט (עמוד 9 שורה 8 והלאה).

סיפרה על השיחה שניהל הנאשם עם המשטרה ועל תוכנה (עמוד 9 שורה 9 והלאה).

השופטת הזעיקה את אבטחת בית-המשפט.

תיארה התנהלות "לא נעימה, התנהלות חריגה מאוד" (עמוד 9 שורה 17).

ואולם, **בעת אירוע האלימות הנטענת הייתה מחוץ לאולם ולא ראתה דבר** (עמוד 9 שורה 23 והלאה).

על כן, אין בעדותה ראיה בעלת משקל לזירת המחלוקת של כתב-האישום, כלומר התקיפה הנטענת של המתלונן.

(3). הודעת השופטת והרישום בפרוטוקול הדיון:

כזכור, המתלונן העיד כי במשך כל אותו אירוע שהתה כב' השופטת שרון גלר באולם בית-המשפט.

בפרוטוקול הדיון (ת/1) רשמה כב' השופטת שרון גלר בהחלטתה כדלקמן: "הערה: בשלב זה, המבקש בחר להתקשר למשטרת ישראל ולא נעתר להבהרת בית המשפט, כי עליו לחדול משיחת הטלפון. הפסקה. לאחר הפסקה. הערה: הדיון בשלב זה ואילך מתקיים במעמד ב"כ הנתבעת ונציגיה בלבד, לאחר שבהנחיית בית המשפט ובאמצעות מאבטחי

בית המשפט, הוצאו המבקש ואחיו שליווה אותו מאולם בית המשפט, תוך שהמבקש משתולל ומטיח קללות וצעקות הן לעבר בית המשפט והן לעבר הצד שכנגד, **לרבות תקיפה פיסית של ב"כ הנתבעת ושל נציגה מר בנימיני**—

ודוק: לפי הפרוטוקול תקף הנאשם גם את ב"כ התובעת והנה אין חולק שהנאשם לא עשה כן. לאמור, אין לסמוך הרישום ברמה כזו המאפשרת הרשעה בפלילים.

בהמשך, במסגרת ההחלטה של השופטת נרשם: "באשר להתנהלות המבקש בסיום הדיון, אין צורך להכביר את הדברים על כך שמדובר בהתנהגות שהיא מתחת לכל ביקורת מצד בעל דין באולם בית המשפט, הן ובעיקר מול הצד שכנגד, בא כוחו ונציגיו והן כלפי בית המשפט. מדובר היה בהתנהלות סוער ואלימה, הן מבחינת השפה שבה עשה המבקש שימוש **והן מבחינת התנהגותו הפיסית**".

ועדיין, לא הובהר מהי אותה "התנהגות פיסית", שמא מתייגת גם אם הדברים שמסר הנאשם בעדותו.

בהודעתה של כב' השופטת שרון גלר (ת/6) מסרה על השתלשלות העניינים, תיארה את השיחה למוקד 100 (שורה 15 והלאה), אזעקת המאבטחים (שורה 26) וביחס לתקיפה הבהירה: **"בשלב זה הוא התנפל עליהם. לא יכולה לציין אם תקף ופגע. ראיתי התנפלות. היו עדים נוספים לאירוע מעבר לצדדים המעורבים"**.

הודעתה של השופטת, אשר הוגשה בהסכמה, הבהירה את הדברים שצוינו בפרוטוקול, והיא אינה תומכת בעדות המתלונן.

(4). השיחה למוקד 100 (ת/2 - דיסק - ת/3-תמליל):

האזנה לשיחה ועיון בתמליל מלמד, כי הנאשם אמר למוקדנית, בין השאר:

"יש פה שופטת בשם שרון גלר ואני נותן לכם 10 דקות לבוא לפה או שאני מצית את עצמי מול השופטת, אתם תבואו ותחקרו את כל הפרשה...שופטים, שמטים משפט בכוונה ובזדון, 10, יש נשאר לכם 9 דקות, אני מצית את עצמי מול השופטת...מחכה למשטר...בית משפט רקוב מהיסוד שלו...שופטים ארורים שמטים משפט ורוצחים את ציבור מדינת ישראל, נותן לכם...נשאר לכם 8 דקות או שאני מצית את עצמי מול השופט..."

אכן, אין חולק על קיומה של השיחה הנ"ל, אולם המאשימה לא ייחסה לשיחה זו עבירה פלילית, ולפיכך **היא תומכת רק במה שלא שנוי במחלוקת** במשפט זה.

(5). דוח הפעולה ת/5, הודעות המאבטחים ת/8, ת/9, ת/10:

בדוח הפעולה של השוטר רס"ל לוי שלמה (ת/7), אשר הגיע אל המקום נרשם: "לציין כי על פי צוות האבטחה **וגם על-פי דברי השופט שנרשמו בפרוטוקול השניים לא אימו או התנהגות בалиמות, אלא צעקו** והרימו את קולם אך שיתפו פעולה באופן מלא עם צוות האבטחה, כאשר הגיעו והוציאו אותם מהדין...".

הנה כי כן, לפנינו גרסה שנרשמה מפיה המאבטחים והשופטת בזמן אמת, והיא אינה מתיישבת עם עדות המתלונן.

בהודעת המאבטח בן סמואל (ת/8), אשר העיד במשפט ומעבר לרישום בדוח שאותו אימץ, לא יכול היה להוסיף נתונים, נרשם: "...ניגשתי לשופטת שבקשה לפנות את שני הבחורים החוצה מאחר והם מתפרעים. נגשתי אליהם וביקשתי להתלוות אלי, אך הם המשיכו לצעוד. הסברתי לבחור שעליו לצאת החוצה **ושמתי את היד על כתפי בבקשה שיירגע**, ליוויתי אותו מחוץ לבית המשפט שם עוכבו שני הבחורים עד להגעת המשטרה".

עדוּתו זו אינה מתיישבת עם עדות המתלונן, אשר תיאר פינוי תוך שימוש בכוח.

בהודעת המאבטח מתן רחמני (ת/9) נרשם שהוא הגיע אל האולם "הבחנתי באדם שצועק ומאיים להתאבד. לפי הוראת השופטת שביקשה להוציא את האדם מחוץ לבית המשפט, וישר הוצאתי את הבן אדם מחוץ לבית המשפט, לשער וייצמן. **יש לציין כי במהלך הוצאה החוצה לא היה שימוש בכוח**".

גם הודעה זו אינה תומכת בעדות המתלונן.

בהודעת המאבטח חגי הררי (ת/10) נרשם, כי מהלך הפינוי היה "...לא נעשה שימוש בכוח, נשמעו להוראות המאבטחים ויצאו מבית המשפט, אני אישית ליוויתי אחד מהם החוצה עד לשער וייצמן"

אלו הם מאבטחים, אשר הגיעו באופן מידי אל תוך האולם, הם ליוו את הנאשם החוצה, ועולה מהם כי הנאשם לא נקט בалиמות.

עדויות אלה אינן מתיישבות עם הנטען בכתב-האישום.

(6). גלעד וקסלמן:

עו"ד, אשר נכח באולם בית-המשפט.

תיאר את הרקע להתדיינות המשפטית (עמוד 23 שורה 15 והלאה).

סיפר על השיחה של הנאשם למוקד 100 (עמוד 23 שורה 18).

ביחס לאלימות הנטענת העיד: **"הוא ניסה לתת לו בוקס, אחד או שניים לתוך הפנים (מראה תנועת אגרוף) אני לא חושב שהוא פגע לו בפנים, לדעתי הוא פגע לו בכתף... לא יכול לזכור אם זה היה בשמאל או ימין" (עמוד 23 שורה 22 והלאה).**

וכן: **"ראיתי תנועת אגרוף לכיוון הפנים, אני חושב ופגעה לדעתי בכתף" (עמוד 23 שורה 25).**

אישר כי ראה תנועת אגרוף אחת בלבד (עמוד 24 שורה 6) (עמוד 24 שורה 31).

אחר הבהיר: **"לא יכול לזכור** אם הייתה מכה אחת, אני זוכר את היד מונפת לכיוון הפנים. נתן לו אחד או שניים, **לא יכול לזכור" (עמוד 24 שורה 8).**

הוא התייחס לדברים שאמר בהודעתו במשטרה **ואימץ אותם** (עמוד 24 שורה 32 והלאה), כלומר שאמר **"נראה לי שפגע באזור גופו..."**.

אחר הדגים תנועה כפי שתוארה בפרוטוקול הדיון (עמוד 25 שורות 8 - 9).

אף אם לצורך הדיון, ולצורך הדיון בלבד אקבל את עדותו, הרי שעדות זו אינה מתיישבת עם עדות המתלונן, ולפיכך אין להבין כיצד ניתן לקבל את עמדת המאשימה בסיכומיה כי יש לקבל את שתי הגרסאות.

לא ניתן ליישב בין מכת הנשלחת אל כיוונו של אדם, ספק פוגעת בגופו, ספק לא פוגעת עם רצף את אגרופים ובעיטות כפי שתיאר המתלונן וכפי שמייחס כתב האישום.

בנסיבות תיק זה, בית-המשפט לא ינסח כתב-אישום שונה, אחר, תוך הסתמכות על עדות זו, כאשר המאשימה בסיכומיה עמדה על המתואר בעובדות ולא ביקשה לשנות את עמדתה.

(7). פרשת ההגנה:

הנאשם העיד, תיאר את הרקע להתדיינות המשפטית (עמוד 26 שורה 10 והלאה).

הוא אישר כי בשלב מסוים התרגז והתקשר למוקד 100 של המשטרה וקיים את השיחה הנ"ל, כי רצה שהמשטרה תגיע

אל המקום (עמוד 27 שורה 12 והלאה).

אישר כי אל המקום הגיעו מאבטחי בית-המשפט, כי פרצה מהומה, אולם הכחיש כי נקט באלימות כלפי המתלונן.

הוא אישר כי בדרכו החוצה מאולם בית-המשפט הוא צעק אל עבר המתלונן, ונופף את ידיו, אך לא תקף אותו (עמוד 27 שורה 32, עמוד 28 שורה 10, עמוד 29 שורה 20).

עדותו בהחלט יכולה להתיישב עם הדברים שראו עיניו של עו"ד גלעד וקסלמן (נפנופי ידיים - ספק פגעו ספק לא - ההדגמה של תנועת היד).

בשתי הודעותיו במשטרה מסר את הגרסה הבאה:

"אני לא איימתי על השופטת. אני נותן לך מכתב התנצלות ששלחתי לשופטת..." (עמוד 2 שורה 6 לת/4).

אישר שהתקשר למשטרה וערך את השיחה (עמוד 2 שורה 33 לת/4)(ת/5 עמוד 2 שורה 5 והלאה).

לא תקף איש אלא "זרקתי את הדפים ואחר כך המאבטחים תפסו אותי...אף אחד לא נפגע. אולי יצא משליטה" (עמוד 4 שורה 76 לת/4).

עבר ליד המתלונן "תשמע, הייתי בסערת רגשות" (עמוד 4 שורה 81 לת/4).

לא חבט בו באגרופים ולא בעט בו (עמוד 4 שורה 85 והלאה לת/4).

"אני אולי שלחתי את היד (החוקר - חשוד שולח יד שמאל קדימה, כף יד פתוחה) בסערת רגשות והוא אולי הרים את היד וזה פגע לו ביד...אני אולי עברתי ועשיתי (החוקר - חשוד מנפנף ידיים באוויר ימינה ושמאלה, כפות ידיים פתוחות) אני השתוללתי, הייתי בסערת רגשות, זה 3, 4 שניות והמאבטחים משתלטים עליך" (עמוד 4 שורה 96 לת/4).

המאשימה לא הצליחה להזים בראיות את גרסת של הנאשם.

פלג מידן, אחיו של הנאשם העיד, כי הוא נכח באולם בית-המשפט (עמוד 31 שורה 5 והלאה), הבחין בנאשם משוחח עם המשטרה, ראה את המהומה, אך הכחיש כי הנאשם נקט באלימות.

הודעתו במשטרה לא הוגשה כראיה לסתירת עדותו והדברים שהוצגו לו במסגרת החקירה הנגדית חסרי משקל בהעדר אותה הודעה (עמוד 32 שורה 18 והלאה).

מכל מקום, לא הוצגו ראיות ברורות, שבכוחן להוביל לדחיית עדותו.

(8). מחדל חקירה:

לפי עדות המתלונן במקום נכחו עדים נוספים - כעשרה במספר - כולם עדי ראיה.

והנה מתברר, כי לא גבו עדויות מכל אותם אנשים נוספים ששהו באולם בית-המשפט.

עניין זה רובץ לפתחה של המאשימה.

ג. מסקנה:

עדותו של המתלונן, שאותה יש לבחון בזהירות רבה נוכח הרקע והמחלוקת בין השניים, עומדת בבדידותה, אינה מתיישבת עם עדויות של עדים אחרים ועם ראיות נוספות שהוגשו בהסכמה, ולפיכך היא אינה יכולה לשמש בסיס לנטען בעובדות כתב-האישום.

גם כאשר מביאים בחשבון, כי אירוע אלימות הינו אירוע מהיר מאוד ואין לצפות מעדים כי יקלטו את המתרחש בחושיהם כמצלמת וודיאו - עדיין, בנסיבות תיק זה לא ניתן ליישב בין הראיות באופן שבכוחו להסיר את הספק.

אני קובע שהמאשימה לא הוכיחה כנדרש בפלילים כי הנאשם נקט כלפי המתלונן באלימות המתוארת בעובדות כתב-האישום ועדיין נותר ספק.

ד. תוצאה:

אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מן המיוחס לו בכתב-האישום.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

התיק סגור.

ניתנה היום, ה' טבת תש"פ, 2 בינואר 2020, במעמד הצדדים